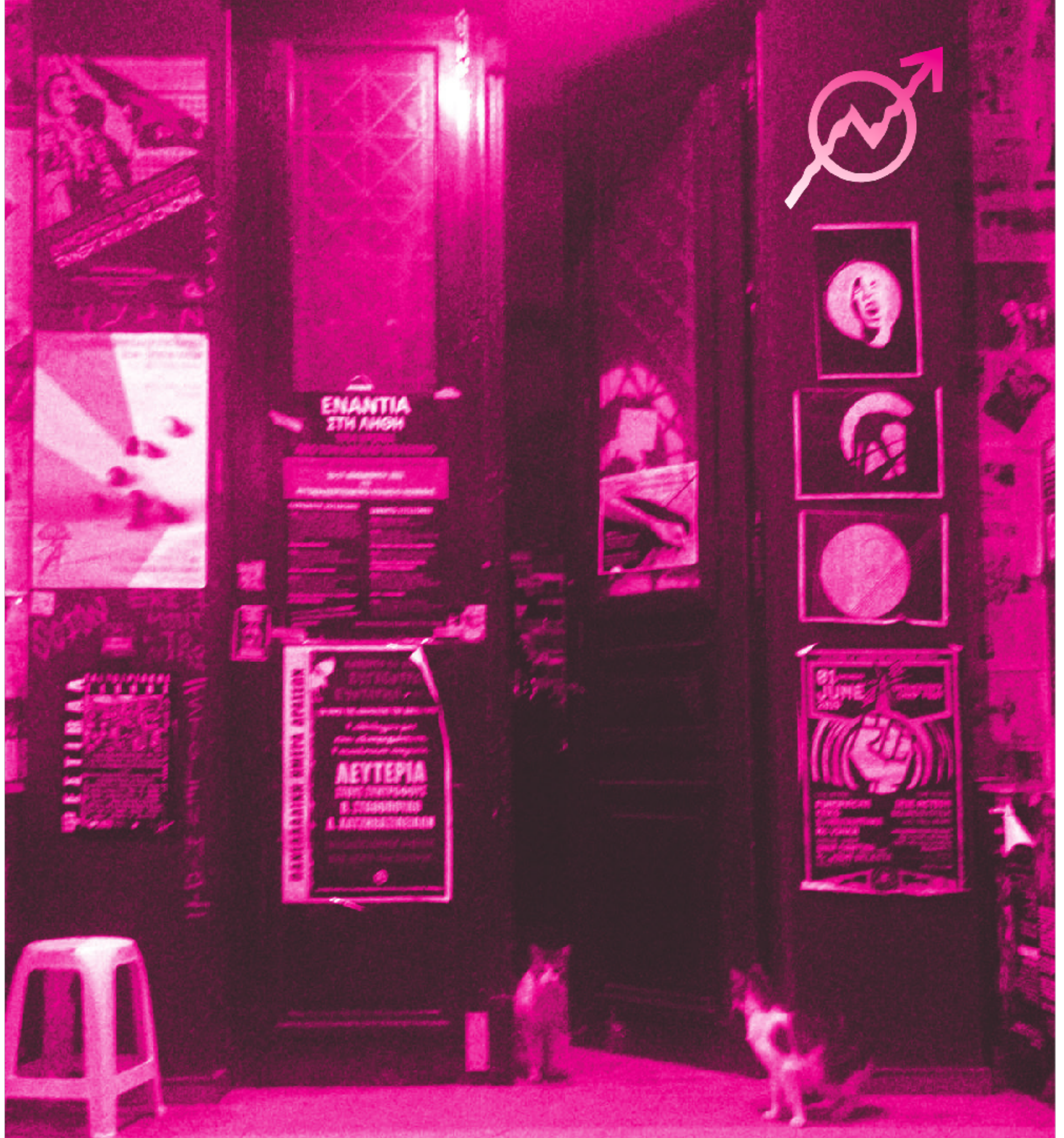

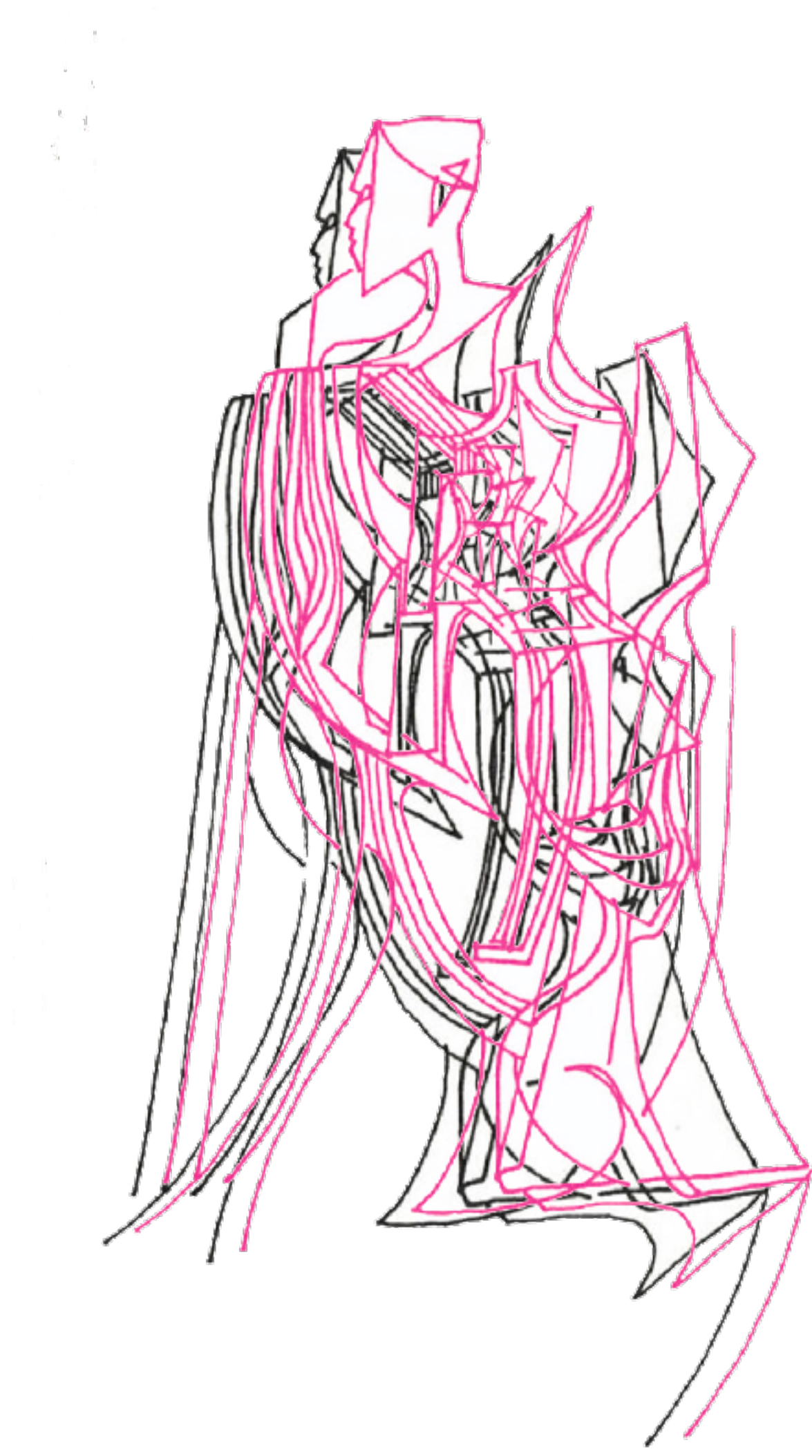
στο χείλος της καταστολής

μου δίνεις το φιλί της ζωής

αντίτιμο, αποκλειστικά για χρήσεις επικίνδυνες για πρωτάνεις, καριερίστες, ελληναράδες και αφεντικά.

ή τη δημιουργία της συλλογικότητάς μας στο ΑΚΝ. Διακινείται χωρίς

Αυτό το έντυπο τυπώθηκε σε 300 αντίτυπα και μοιράστηκε χέρι με χέρι, σε στέκια και καταλήψεις, στα πανεπιστήμια και στο δρόμο τον Δεκέμβρη του 2025, επτά χρόνια απ

Η διαθεματική είναι μια ομάδα που γεννήθηκε μέσα στη νορική και στο ΑΚΝ. Η πρώτη μας συνάντηση προέκυψε τον Δεκέμβρη του '18, στο Κέντρο Αγώνα Νορικής που είχε καλεστεί ως αντίδραση στη δολοφονία του Petrit Zifile από έλληνα κερκυραίο, μέλος της χρυσής αυγής.

Εκείνο το κέντρο αγώνα ήταν το πεδίο για να αναλογιστούμε το συνολικότερο κλίμα της περιόδου που βιώναμε, με τις διαδοχικές ανακοινώσεις των δολοφονιών του Ζακ Κωστόπουλου (21 Σεπτέμβρη), των τριών ανώνυμων μεταναστριών στον Έβρο (10 Οκτώβρη), του Petrit Zifile (25 Νοέμβρη), της Ελένης Τοπαλούδη (28 Νοέμβρη), και τον ξυλοδαρμό με σιδηρογροθιά εργαζόμενου από αφεντικό στη Θεσσαλονίκη επειδή αρνήθηκε να δουλέψει με πυρετό (3 Δεκέμβρη). Συμμετέχοντας στο κέντρο αγώνα και στις πορείες των ημερών νιώσαμε την ανάγκη για μια διαθεματική προσέγγιση της συγκυρίας και των αγώνων που έτειναν να επικεντρώνονται σε διακριτούς άξονες καταπίεσης (το φυλετικό-εθνικό ξέχωρα από το γυναικείο, ξέχωρα από το γκέι-τρανς - με μόνο το ταξικό να διαθλάται στα υπόλοιπα).

Η συγκυρία υποχώρησε, οι δολοφονίες έφυγαν από την επικαιρότητα, αλλά σε εμάς παρέμενε η ανάγκη και η επιθυμία να συνεχίσουμε να ζυμωνόμαστε πάνω στο διαθεματικό φεμινισμό, την ταυτότητα, το κουήρ, την εξουσία, την κοινότητα, τις πολλαπλές καταπιέσεις και τις διάχυτες αντιστάσεις. Αν και ως επί το πλείστον «εξωπανεπιστημιακά», το ΑΚΝ μας έδωσε το χώρο να μπορούμε να συζητάμε και να υπάρχουμε από κοινού. Μας έδωσε τη δυνατότητα να συγκροτήσουμε τη δική μας κοινότητα, τις δικές μας φιλικοσυντροφικές σχέσεις, την παρέα και τη συλλογικότητα.

Σε αυτή την κατάληψη λοιπόν, μέσα στο πατριαρχικό-εθνοκαπιταλιστικό βούρκο της Ελλάδας των αλληπάλληλων κρίσεων, μας δόθηκε χώρος και στεγαζόμασταν μέχρι την εκκένωσή της.

Πέρα από τις συνελεύσεις μας, έχουμε κάνει προβολές, μπαρ, πάρτι, θεματικές εκδηλώσεις. Έχουμε συμμετάσχει/καλέσει σε ανοιχτές συνελεύσεις, έχουμε δει τη γέννηση νέων πρωτοβουλιών και αναρχοκουήρ φεμ συντονιστικά. Κάποια από αυτά, η Ανοιχτή συνέλευση για το Ζακ, η Ανοιχτή συνέλευση για το βιασμό στο ΑΤ ομόνοιας, το Ανώμαλο διημεράκι, το Συντονιστικό για παρέμβαση στο athen's pride και τη διοργάνωση αναρχοκουήρ πορείας αντεθνικής υπερηφάνιας· και θα ακολουθούσαν κι άλλα.

Ίσως το πιο σημαντικό: εξήμισι χρόνια ήμασταν εκεί. Κάθε εβδομάδα. Όταν δεν ήταν οι φοιτητές, όταν δεν ήταν ο πρύτανης, όταν δεν ήταν οι μπάτσοι ή ακόμα και όταν παραμόνευαν τριγύρω. Όταν δεν ήταν κανείς. Σε χιόνια, σε lock-out, σε καραντίνες, μέσα στον δεκαπενταύγουστο... μια άκυρη ώρα που περνούσαμε απ'έξω. Όταν όλα έλειπαν όχι από τη νομική, αλλά από το καυσωνιασμένο κέντρο, εμείς θα περνάγαμε από το ΑΚΝ και θα το στέλναμε μεταξύ μας σαν μια υπενθύμιση ότι, ακόμα κι όταν όλα έλειπαν, αυτό είναι εκεί και περιμένει τις επόμενες συναντήσεις μας. Σαν μια υπενθύμιση ότι ακόμα και όταν ήμασταν χώρια, ανυπομονούμε να συναντηθούμε ξανά στον χώρο που φροντίζουμε και μας φροντίζει.

Αυτό κάποιο μπορεί να νομίσει ότι είναι μία ιδιώτευση του χώρου, αλλά είναι το αντίθετο. Είναι η σχέση που χτίζεται μέσα από την χρήση. Και ο τρόπος που χτιζόταν αυτή η σχέση στο ΑΚΝ ήταν ανοιχτός. Αν η ιδιοκτησία είναι η απαγόρευση της χρήσης από οποιοδήποτε δεν έχει τον τίτλο κτήσης, ή την άδεια εκείνου που τον έχει, τότε στην απουσία ιδιοκτησίας, την κατάληψη, εμείς και άλλα είχαμε την χαρά της επαφής, του ανοίγματος της χρήσης· και η εγγύτατη σχέση με τον χώρο προέκυπτε μέσα από αυτό.

Την στιγμή που μιλάμε γίνεται μία προσπάθεια από κράτος και πρυτανείες να περάσουν κάποιες αλλαγές στα πανεπιστήμια. Οι πατροπαράδοτες πρακτικές ασκήσεις (= τσάμπα εργασία για τα αφεντικά) και οι ερευνητικές συνεργασίες με βιομηχανίες, αστυνομία και στρατούς έχουν ήδη θεσμοθετηθεί προ πολλού. Τώρα, έρχονται όλο κι εντατικότερα προγράμματα σπουδών, διαγραφές, (περισσότερα) διδάκτρα, πειθαρχικά, αξιολογήσεις. Έρχονται (ή έχουν ήδη φτάσει) σχολές κλειστές εκτός ωραρίου μαθημάτων, γεμάτες κάμερες, με χτύπημα κάρτας στις εισόδους και με τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους που έχουν διεκδικήσει τα κινήματα των τελευταίων δεκαετιών εκκενωμένους.

Αυτές τις αλλαγές θα τις περιγράφαμε ως μια εντατικοποίηση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης του πανεπιστημίου, δηλαδή, την μεγιστοποίηση της αποδοτικότητάς του στην παραγωγή (πτυχιούχων-εργατ(ρι)ών, γνώσης, τεχνολογιών), και την ελαχιστοποίηση των μη-παραγωγικών, μη-αξιοποιήσιμων ή και ανταγωνιστικών πτυχών του.

Στην αιχμή των αλλαγών που προμηνύονται για τα πανεπιστήμια στη παρούσα φάση υπάρχει μία διάσταση χωρική: αλλαγές στις δυνατότητες πρόσβασης στις πανεπιστημιακές ιδιοκτησίες, στην επιτήρηση των χώρων, την κίνηση σε αυτούς και την χρήση τους. Επιβολή στον χώρο ώστε να αλλάξουν οι χρόνοι της κίνησης σε αυτόν και οι σχέσεις που μπορούν να αναπτυχθούν εντός του. Σε αυτή τη συγκυρία, (ξανα)καλούμαστε να υπερασπιστούμε τα στέκια και τις καταλήψεις στις σχολές ως χώρους που όχι μόνο δεν παράγουν καπιταλιστική αξία, αρνούνται την ιδιοκτησία και δεν πληρώνουν λογαριασμούς, αλλά που χρησιμοποιούνται για την οργάνωση αντιστάσεων, ακριβώς την στιγμή που όλα τα παραπάνω υπαγορεύεται πως πρέπει να εξοβελιστούν για να παραχθεί το «πανεπιστήμιο του μέλλοντος».

Κι αν το «πανεπιστήμιο του μέλλοντος» θα έμοιαζε σε κάποιο λιγάκι απολυταρχικό και ανελεύθερο, ο κυρίαρχος λόγος θα φροντίσει για αυτό, επιστρατεύοντας φρασεολογίες της θεαματικής δημοκρατίας. Όταν κάποιοι λένε πως οι καταλήψεις «αποκλείουν», και πως οι εκκενώσεις τους θα αποτελέσουν «επιστροφή των χώρων στην πανεπιστημιακή κοινότητα», δημιουργώντας χώρους «από τα φοιτητά για τα φοιτητά», δεν κάνουν κάτι άλλο παρά μία αντιστροφή.

Κράτος, ΜΜΕ, πρυτάνεις, κομματικές παρατάξεις, κάνουν ένα ψευδές κάλεσμα συμμετοχικότητας σε ένα πανεπιστήμιο ακριβώς την στιγμή που περιχαράκωνονται οι όροι χρήσης του. Αυτό που ονομάζεται «κοινότητα» είναι μία απόπειρα αορατοποίησης της ιεραρχικής δομής του πανεπιστημίου. Η ακαδημαϊκή πυραμίδα με τους πρυτάνεις, κοσμήτορες, τμηματάρχες και τα διοικητικά

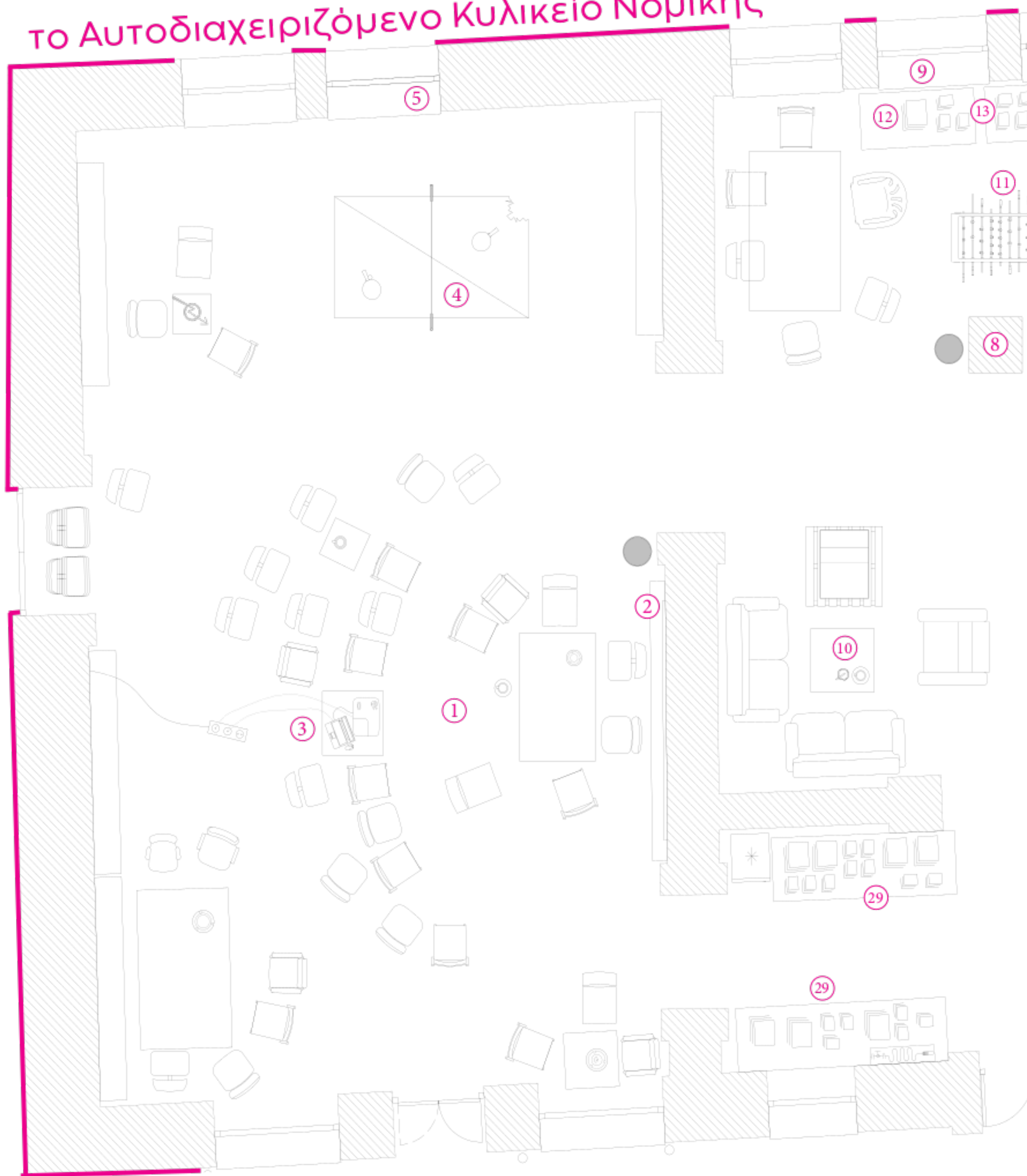
συμβούλια, τους καθηγητές, τους συμβασιούχους λέκτορες, διδακτορικούς ερευνητές, μεταπτυχιακούς και προπτυχιακούς φοιτητές, (συν το εκτός «ακαδημίας» αλλά εντός πανεπιστημίου προσωπικό που καθαρίζει και συντηρεί), εξαφανίζεται στην φαντασιακή οριζοντιότητα της «πανεπιστημιακής κοινότητας». Μιας κοινότητας που δεν αναφέρεται στην ελεύθερη ανάπτυξη ισότιμων και χωρίς εκμετάλλευση κοινωνικών σχέσεων αλλά στην φυσικοποίηση μιας ιεραρχικά δομημένης αίσθησης του ανήκειν. Η αγκαλιά της ακαδημαϊκής οικογένειας ανοίγει, όσο κλείνει την πόρτα στη μούρη σε όσα δεν μοιράζονται τις «κοινές της αξίες». Κλασική κίνηση κάθε ολοκληρωτισμού.

Η δομική αυταρχικότητα της πανεπιστημιακής διοίκησης παραμένει για πολύ κόσμο θολή. Παρ’ ότι η δημοκρατία είναι οριστικά και κλινικά νεκρή¹, το πανεπιστήμιο, ως παραδειγματικός θεσμός της «δημοκρατικής κοινωνίας», την επικαλείται ως αξία και οργανωτική του αρχή. Όπως και με άλλους δημοκρατικούς θεσμούς λοιπόν, το πανεπιστήμιο στελεχώνει την ιεραρχία του με κάποιες όλο και πιο περιορισμένες, όλο και πιο εικονικές ψηφοφορίες. Δίνεται έτσι η εντύπωση πως κάθε σκαλί της ακαδημαϊκής πυραμίδας (από τους καθηγητές και πάνω φυσικά, τα άλλα δεν το αξίζουν) συμμετέχει με κάποιον τρόπο στην διαλογή εκείνων που θα βρίσκονται στο αμέσως υψηλότερο βάθρο. Στην πραγματικότητα, καμία απόφαση για την λειτουργία του πανεπιστημίου δεν επιστρέφει σε κάποια κοινωνική βάση ή υποτιθέμενο πανεπιστημιακό «δήμο». Οι πρυτάνεις συγκεντρώνουν όλη την εξουσία, έχοντας πλέον με θεσμική βούλα τη δυνατότητα να παρακάμπτουν τα υπόλοιπα θεσμικά όργανα (όπως τη σύγκλητο και τη γενική συνέλευση), διοικητικά συμβούλια απαρτίζονται από όλο και περισσότερα μη-εκλεγμένα «εξωτερικά» μέλη, ενώ δημιουργείται ένα δαιδαλώδες σύστημα για τον επιμερισμό των εκτελεστικών διαδικασιών και την αποποίηση των ευθυνών που απορρέουν από αυτές.

Η δημοκρατία στο πανεπιστήμιο, λοιπόν, όπως και εκτός του, αποτελεί μία απάτη. Ένα σύνολο εικονικών τελετουργιών που λειτουργούσαν θεαματικά για να παράξουν κοινωνική νομιμοποίηση -δείτε εδώ συγκλήτους και αντιπροσώπευση-, πλέον αποτελούν διακοσμητικά απομεινάρια δίπλα σε άλλα μπιχλιμπίδια

1 . Και ήδη πριν τον ξεπεσμό της σε μια απλή βιτρίνα, η δημοκρατία δεν αποτελούσε ένα σύστημα που χαρακτηρίζει τις σχέσεις μεταξύ των μελών της κοινότητας, όσο τη σχέση του πολίτη με το κράτος. Πίσω από την «ισότιμη» σχέση μεταξύ πολιτών θάβεται η ανισότιμη σχέση μεταξύ τάξεων καθώς και ένα πλήθος έμφυλων, φυλετικών και γενικότερων κοινωνικών ανταγωνισμών που διαμεσολαβούνται και σωπαίνουν από την καθολική κρατική ισχύ. Η πολιτισμένη δημοκρατική κοινωνία, λοιπόν, είναι η κοινωνία που διακατέχεται από νόμους που καθηλώνουν τα άτομα στους κανόνες της κρατικής εξουσίας, και από την διάχυτη μνησικακία που παράγει η γενικευμένη υποταγή σε μια και μόνο αρχή.

το Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής

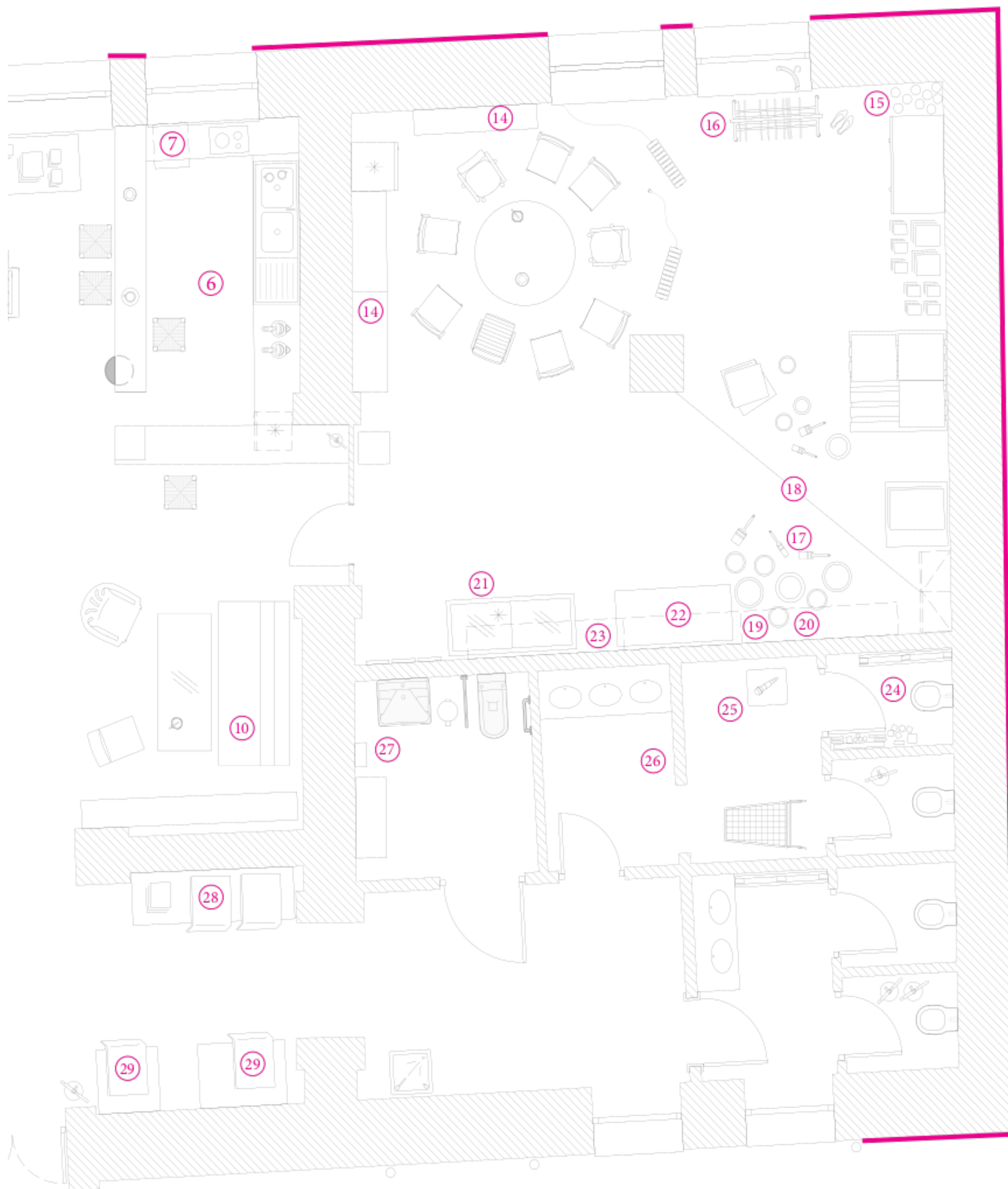

μεγάλη σάλα

1. χώρος εκδηλώσεων
2. οθόνη προβολών
3. προτζέκτορας
4. τραπέζι πινγκ-πόνγκ - πρώην ταρπέλα γραφείου ανόμων υποθέσεων
5. επιτραπέζια

μεσαία σάλα

6. κουζίνα/ μπαρ
7. κομποστοποίηση
8. κολώνα με πολλά αυτοκόλλητα
9. λιονταράκι
10. αραγματο-σποτ
11. ποδοσφαιράκι
12. έκθεση κεραμικών
13. σημείο διανομής κινηματικού υλικού

βιβλιοθήκη

- 14. κινηματική βιβλιοθήκη
- 15. αρχείο αφισών
- 16. χαριστικό παζάρι ρούχων
- 17. μπογιές και υλικά για πανό
- 18. σχοινί στεγνώματος στένσιλ
- 19. φαρμακείο
- 20. εργαλειοθήκη
- 21. καταψύκτης
- 22. σημείο διανομής κινηματικών βιβλίων
- 23. food stash για τις συνελευσιακές μαντσίλες

αποθήκες

- 24. οικοδομικά υλικά
- 25. μικροφωνική
- 26. backup food stash

τουαλέτα

- 27. στεγνωτήρι χεριών (κι όμως, δουλεύει!)

διάδρομος

- 28. σημεία διανομής νέων αφισών
- 29. σημεία διανομής κινηματικού υλικού

-όπως το κύρος των συμβούλων ή η αποφασιστικότητα των δράσεων της «εξορθολογισμένης» διοίκησης.

Όσα κοιτούν από λίγο πιο μακριά λοιπόν απλώς δεν καταλαβαίνουν πώς λειτουργεί το πανεπιστήμιο, και ίσως θεωρούν πως λειτουργεί «δημοκρατικά». Και όσα βρίσκονται πιο κοντά του τρώνε στην μάπα την απάτη. Κάποια την τρώνε στην μάπα και διαμαρτύρονται -όπως φαίνεται από το πλήθος των δημόσιων καταγγελιών από καθηγητά, ακόμα και πρώην πρυτάνεις. Τα περισσότερα όμως, είτε απλώς την υπόκεινται καθώς τους περνάει θλιβερή αλλά και αδιάφορη μπροστά στην πίεση να βγάλουν το νοίκι ή το πτυχίο, είτε την υπερασπίζονται έχοντας πλήρως αφομοιώσει τα αφηγήματα αξιοκρατίας που λανσάρονται για να γεμίσουν τις τρύπες των παρηκμασμένων δημοκρατικών αξιών.

Από την στιγμή που η ακαδημαϊκή πυραμίδα εμπεριέχει διαφορετικές θέσεις ως προς την παραγωγή, θέσεις που μεταξύ τους σχετίζονται ως επιτηρητές και επιτηρούμενοι, μάνατζερς και εργάτες, αλυσιδωτά μέχρι τον πάτο, το πανεπιστήμιο είναι μία δομή που διαπερνάται από ταξικούς ανταγωνισμούς. Αφού όμως το πανεπιστήμιο μόνο μία μεγάλη χαρωπή οικογένεια δεν είναι, ποιος είναι αυτός που ορίζει τις «κοινές του αξίες»; Αντίστοιχα, το «χώροι από τα φοιτητά για τα φοιτητά» για ποια φοιτητά μιλάει;

Το αίτημα διαφύλαξης των πανεπιστημιακών χώρων «για τα φοιτητά», δεν ζητάει η κίνηση ή παραμονή στο χώρο να γίνεται μόνο από άτομα που διαθέτουν τη φοιτητική ιδιότητα. Αντιθέτως, ορίζει το ποιο ανήκει εντός του πανεπιστημίου στη βάση της σύνταξης με τις ανάγκες του επιχειρηματικού πανεπιστημίου. Ανήκουν ιδιωτικές επιχειρήσεις, ανήκουν εκπρόσωποι του στρατού, ανήκουν βιομήχανοι, αλλά ενδεχομένως να μην ανήκουν και πολλά φοιτητά ή διδάσκοντα. Το «χώροι από τα φοιτητά για τα φοιτητά» ενώ βγάζει την φοιτητική ιδιότητα μπροστά, δεν κάνει τίποτε άλλο από το να την μεταστρέφει από κυριολεκτική εγγραφή σε ένα πρόγραμμα σπουδών σε σύνταξη με συγκεκριμένες κανονιστικές επιταγές της καπιταλιστικής πραγματικότητας.

Έτσι, η φράση αυτή επικαλείται ένα υποκείμενο που συγκροτείται πάνω στην βάση μιας υποτιθέμενης ενότητας κοινών συμφερόντων που σχηματίζεται γύρω από την «κανονική λειτουργία του πανεπιστημίου». Εμείς δεν λέμε ότι αυτή η επίπλαστη ενότητα δεν υπάρχει απαραίτητως, απλώς αμφισβητούμε το πόσο κοινή είναι τελικά. Το «χώροι από τα φοιτητά για τα φοιτητά» προϋποθέτει ως κοινή για όλα τα φοιτητά την προοπτική της καριέρας, της ρουφιανιάς, του ατομικισμού, ως την μόνη προοπτική που (θέλουν να) απορρέει από την «κανονική λειτουργία του πανεπιστημίου». Προβάλλει δηλαδή

μερικά συμφέροντα ως τα μόνα υπαρκτά, ως τα μόνα θεμιτά. Αν διαβάσεις πολύ και καλοπιάνεις το καθηγητή μπορεί να σε πάρει στο ερευνητικό, αν μπουν οι εταιρείες στις σχολές μπορεί στην αρχή να δουλεύεις τσάμπα σε αυτές, αλλά μετά μπορεί να χωθείς και σε καμία. Αυτή η λογική υπάρχει, και το χειρότερο, ακούγεται σε πολλά λογική.

Ο χρόνος είναι χρήμα και ο τόπος γίνεται μουσείο. Η σύνδεση των φοιτητικών χρόνων με τα κινήματα και τις υποκουλτούρες, και του πανεπιστημίου με την «αμφισβήτηση», την πολιτικοποίηση και την ριζοσπαστικοποίηση, έστω στο αριστερό φαντασιακό της μεταπολίτευσης, περιορίζονται σε θεσμικές ιστορίες, εκθέσεις, κυριολεκτικά μνημεία εξεγέρσεων που στέκουν σε σχολές όπου η φρέσκια μπογιά καλύπτει το παραμικρό πολιτικό μήνυμα στους τοίχους.

Καπιταλιστική αναδιάρθρωση σημαίνει αναδιάρθρωση των κοινωνικών σχέσεων στο σύνολό τους, σημαίνει δυναμική πορεία από τη «διάρθρωση-των-ταξικών-σχέσεων Χ» στη «διάρθρωση-των-ταξικών-σχέσεων Ψ» (Federaction Class war energy, εργάτες του αρνητικού) και αυτή η μετατόπιση έχει ανάγκη το ανάλογο ιδεολογικό της συμπλήρωμα: την κατασκευή των νέων υποκειμένων που χωράνε στο νέο τύπο καπιταλιστικών σχέσεων και την καταδίκη των προηγούμενων ως οπισθοδρομικών καρικατουρών του παρελθόντος. Οι κυρίαρχοι λόγοι έτσι δεν επιδίδονται σε μία απλή «διαλογή» του προτιμητέου τύπου φοιτητή, αλλά και στην ίδια την παραγωγή του. Οι κυρίαρχοι λόγοι, με άλλα λόγια, ακολουθώντας τις διαρθρωτικές αλλαγές που μετασχηματίζουν τις κοινωνικές σχέσεις, παράγουν μία νέα φιγούρα του φοιτητή, ένα νέο φοιτητικό υποκείμενο. Και αν η ισχύς παλιότερων αγώνων είχε ως αποτέλεσμα να γίνει μείνστριμ μία φιγούρα του νεολαίου που φλερτάρει με τα κινήματα και τον εναλλακτισμό, τώρα φαίνεται πως μεταβαίνουμε στην φιγούρα του νέου-χωμένου στο grind, που ιδεολογικοποιεί το να βάζεις το κεφάλι κάτω και να δουλεύεις σκληρά για να βγάλεις λεφτά, για να «τα καταφέρεις».

Αυτή είναι η κυρίαρχη φιγούρα του φοιτητή, και αντιστοιχεί στην κυρίαρχη φιγούρα του εργάτη, που ακόμα και αν δεν του ανήκει τίποτα πέρα από την εργασιακή του δύναμη, συμπεριφέρεται σαν αφεντικό (του εαυτού του αν μη τι άλλο). Είναι η φιγούρα του προλετάριου που αρνείται την τάξη του όχι μέσα από την σκοπιά της καταστροφής του κεφαλαίου (αρνούμαι να δουλεύω για τα αφεντικά), αλλά μέσα από την αποδοχή της καπιταλιστικής κανονικότητας και του ανταγωνισμού (αρνούμαι να βλέπω αφεντικά και εργάτες την ώρα που δουλεύω για ένα αφεντικό, γιατί ποντάρω να γίνω και 'γω αφεντικό στο μέλλον). Είναι η φιγούρα του καταπιεσμένου υποκειμένου που δεν αντλεί από το βίωμα της καταπίεσής του μία γενικότερη στάση αλληλεγγύης προς κάθε καταπιεσμένο, αλλά αποβλέπει μόνο στην απόκομιση μεγαλύτερης ισχύος και ενός δικού του μεριδίου κανονικότητας. Με αυτό το τρόπο πάντα καταλήγουμε στο ίδιο αποτέλεσμα: ορισμένα μπορούν και μετακινούνται ανάμεσα στις κατηγορίες (μισθωτό-αφεντικό, αόρατο-αναγνωρισμένο, ανώμαλο-κανονικό), διατηρώντας τους διαχωρισμούς που κάνουν αυτές τις κατηγορίες τόσο συμπαγείς εξαρχής.

Το ζήτημα όμως, είναι η καταστροφή των κατηγοριών και των διαδικασιών που τις παράγουν, η καταστροφή της λογικής της σκάλας της ατομικής ανέλιξης με σκοπό την συνολική καταστροφή του υπογείου² που κρατάει κάποια εγκλωβισμένα για να τα πειθαρχεί όλα...

2. Για παραπάνω σκέψεις της ομάδας σχετικά με τη μεταφορά του υπογείου της Kimberle Crenshaw, δες εδώ:
<https://diathematiki.noblogs.org/political-glossary/#Διαθεματικότητα>

Οι σχολές εδώ και δεκαετίες αποτελούν χώρους συνάντησης διαφορετικού κόσμου. Ειδικά τα πανεπιστημιακά συγκροτήματα του κέντρου διαμορφώσαν την αθηναϊκή μητρόπολη ως χώροι που προσέδιδαν σε αυτή αξίες χρήσης έξω από τις καθιερωμένες και κατεστημένες λειτουργίες τους. Από το άραγμα στα σκαλιά, το τσάμπα φαΐ στη σίτιση και τα παρασκευοσαββατιάτικα πάρτι, μέχρι τις προβολές, τις εκδηλώσεις και τους d.i.y πειραματισμούς σε χίλια πεδία (μυυροπαραγωγή, γυμναστήρια, ραδιόφωνα και ό,τι μπορείς να φανταστείς), από τις συνελεύσεις στα αμφιθέατρα, μέχρι τις συγκρούσεις με τους μπάτσους, από τις φοιτητικές καταλήψεις ενάντια στα εκπαιδευτικά νομοσχέδια μέχρι τις καταλήψεις μεταναστών (Νομική 2011, κτίριο Γκίνη [ΕΜΠ] 2020), τα πανεπιστήμια αποτέλεσαν αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας των περιοχών γύρω τους αλλά και της ευρύτερης μητρόπολης. Όλοι αυτοί οι απείθαρχοι αστερισμοί που επανοηματοδότησαν τον χώρο και δημιούργησαν τον χρόνο για να υπάρξουν εντός του πανεπιστημίου παρήγαγαν ασυνέχειες σε κυρίαρχα αφηγήματα και ρόλους, τροφοδότησαν αλλοπρόσαλλα όνειρα και επικίνδυνες για την κανονικότητα συμμαχίες.

Αυτή η πλούσια παραγωγή ανώμαλης προλεταριακής δημόσιας σφαίρας έχει δεχθεί αλλεπάλληλες επιθέσεις: επιχειρήσεις σκούπα σε μετανάστες (κομμάτι των οποίων περιλάμβανε και τους μικροπωλητές στην ΑΣΟΕΕ και την Νομική), αστυνομικές πολιορκητικές επιχειρήσεις και lock-out πριν ή κατά τη διάρκεια μεγάλων συγκεντρώσεων, στοχευμένη φτωχοποίηση μέσω των μνημονίων, σοσιαλδημοκρατική διαχείριση που έκοψε όλες τις εναπομείνουσες παροχές, μέχρι και μετατροπή των δημοσίων χώρων σε πεδίο άντλησης στρατοαστυνομικής εμπειρίας μέσα στην COVID-19.

Πέρα-από και παράλληλα-με τα παραπάνω, τα πανεπιστήμια είναι στο στόχαστρο μίας αντιεξεγερτικής πολιτικής στόχος της οποίας είναι ο πληθυσμός να διακυβερνηθεί μέσα από τον διαχωρισμό του σε «καλούς» και «κακούς». Καλοί υπεύθυνοι αναρχικοί /και/ μπαχαλάκηδες -- για να διασπαστεί το κίνημα και να διαλυθεί συνολικά. Καημένοι πρόσφυγες /και/ επικίνδυνοι μετανάστες -- για να ενταθεί η κατασταλτική διαχείριση των μεταναστευτικών κινήσεων συνολικά. Γυναίκες με καριέρα /και/ ανωμαλιάρες λεσβίες μπαχαλοσατανίστριες για να αστυνομευθούν οι προοπτικές μιας φεμινιστικής χεραφέτησης. Διακριτικά γκέι ζευγάρια σαν και τα στρέιτ /και/ άτομα αμφιβόλου ταυτότητας φύλου, που πηδιούνται πολύ ή και εκδίδονται, φέρουν ΣΜΝ και κάνουν χρήση ουσιών -- για να επεκτείνονται τα ετεροκανονικά πρότυπα και ο οικογενειακός έλεγχος. Και για τα πανεπιστήμια: φοιτητές /και/ εξωπανεπιστημιακοί: Όπως είπαμε και παραπάνω, όχι για να χρησιμοποιείται το πανεπιστήμιο μόνο από τα φοιτητά (ήδη οι εταιρείες και τα κάθε λογής αφεντικά κάνουν πάρτι εντός

του), αλλά για να αποτραπεί η χρήση του πανεπιστημίου που ταιριάζει στις στερημένες μας καθημερινότητες.

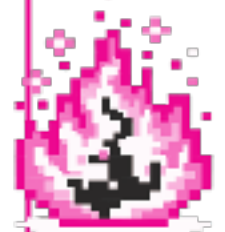
Σκοπός της αντιεξέγερσης ήταν και είναι να χτυπήσει την παραγωγή του πανεπιστημίου ως δημόσιο χώρο, ως χώρο ανοιχτό προς όλα. Όχι ότι και παλιότερα μπορούσαμε να κάνουμε και ακριβώς ό,τι θέλαμε, αλλά τουλάχιστον μπορούσαμε να διεκδικούμε, ως κομμάτι ενός ευρύτερου μωσαϊκού αντιστάσεων και αρνήσεων, τον δικό μας χώρο - είτε ως ανώμαλα, εξωπανεπιστημιακά, αναρχικά, είτε απλώς ως «διαθεματική». Δίπλα σε άλλους αγώνες, δίπλα σε άλλα καταπιεσμένα και αγωνιζόμενα υποκείμενα, συμμετείχαμε σε ένα ίσως απειλητικό για τους κακούς και βαθιά σημαντικό για εμάς συνονθύλευμα ραδιουργήσεων - και αυτό σε καιρούς εσωτερικευμένης ήττας.

Γι' αυτό λοιπόν έχουν σημασία για εμάς τα στέκια στις σχολές: γιατί καλύπτουν ευρύτερες ανάγκες και τις συνδέουν μεταξύ τους. Δεν έχει νόημα να τα διεκδικήσουμε ως χώρους «από τα φοιτητά για τα φοιτητά», αλλά να υπερασπιστούμε τους τρόπους που η εδαφικοποίηση κοινωνικών ζητημάτων μέσα στις σχολές μπορεί να παράξει ρήγματα στους κυρίαρχους κοινωνικούς ρόλους και σχέσεις. Να υφάνουμε τους τρόπους που μπορούν να δημιουργούνται απρόσμενες απόκοσμες συμμαχίες και να επεκτείνουν την σφαίρα του φαντασιακού · αυτού που εν δυνάμει μπορεί να υπάρξει τόσο εντός όσο και εκτός σχολών.

Απλήρωτα εργαζόμενα κατά την φοίτηση, ex lege προλετάρια (επισφαλή εργαζόμενα με τη βούλα), άνεργα, γυναίκες, άντρες, μη-δυσαδικά, σις, τρανς, γκέι, στρέιτ, έλληνα, μεταναστά, αρτιμελή, ανάπηρα-- χίλιες ταυτότητες, χίλιες θεσιακότητες, μπλέκονται σε αυτό που επικαλούνται τώρα αφαιρετικά ως «φοιτητής». Μια επίκληση που καθολικοποιεί ένα κυρίαρχο πρότυπο για να καταστείλει ό,τι αποκλίνει. Αλλά εμείς και αν εκδιωχθήκαμε παροδικά από το ΑΚΝ θα παραμείνουμε κάπου εδώ γύρω και λυσσάμε να ξαναδούμε αυτήν την επικίνδυνη, αλλοπρόσαλλη και φροντιστική πτυχή που το κάθε υποκείμενο μπορεί να πάρει σε καιρούς γενικευμένης ανταρσίας. Σε περιόδους δηλαδή όπου η κίνηση της αυτοκατάργησης δεν θάβεται κάτω από την μονολιθικότητα της διαμαρτυρίας μιας κλειστής ταυτότητας, αλλά πετυχαίνει το άνοιγμα προς μια συνολική επαναδιευθέτηση που καταφέρει να μετακινεί και να πολλαπλασιάζει τις επιθυμίες, τις ανάγκες και τις απολαύσεις όλων όσα μέχρι πρότινος αυτή η ταυτότητα στρατηγικά εξαιρούσε.

Και όπως είπε και το ΑΚΝ, **εις το επανιδείν...**

(δ)ιαθεματική, 12/2025

(δ)ιαθεματική

12/2025

diathematiki.noblogs.org/

